

עפ"א 40386/02/16 - אוחיון נדב - לול שירותים וחיסונים בע"מ, נדב אוחיון נגד מדינת ישראל

בית הדין הארצי לעבודה

עפ"א 40386-02-16

בפני כבוד השופטת רונית רוזנפלד

העוררים

1. אוחיון נדב - לול שירותים וחיסונים בע"מ
 2. נדב אוחיון
- ע"י עו"ד איתן פלג פומרנץ, עו"ד אסף גולן

המשיבה

מדינת ישראל
ע"י עו"ד ענבר סהראי

החלטה

כללי

1. לפני הודעת ערר שהוגשה לפי סעיף 74(ה) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 על החלטת בית הדין האזורי בבאר שבע מיום 19.1.16, בה נדחתה בעיקרה בקשת העוררים ל"עיון בחומר חקירה". בצד זאת הורה בית הדין למשיבה להעביר לידי העוררים מסמך שכותרתו "**תלונה על תנאי מגורים - מושב שדה דוד**" (הנשיאה אורלי סלע; ת"פ 1233/09).

נציין כבר עתה, כי ההחלטה מושא ערר זה ניתנה לאחר שהדין בבקשה לגילוי חומר חקירה הוחזר לבית הדין האזורי על פי החלטה קודמת מפי בית דין זה (השופטת לאה גליקסמן; עפ"א (ארצי) 24961-11-10 מיום 10.6.14, להלן: **ההחלטה בערר הקודם**).

2. העוררת 1 היא חברה בע"מ העוסקת בהפעלת לולים ובמתן שירות לענף הלול. העורר 2 הינו בעליה של החברה ומנהל פעיל בה. ביום 10.6.09 הוגש נגד העוררים כתב אישום, במסגרתו הואשמה החברה בעבירות של העסקה שלא כדין של 13 עובדים בניגוד לחוק עובדים זרים, התשנ"א-1991; העסקת 13 עובדים בלא שהתקשרה עמם בחוזה בכתב; העסקת 8 עובדים בלא שהסדירה עבורם ביטוח רפואי; אי מסירת פירוט שכר ל-10 עובדים; הפרעה למפקח בשל אי התייצבות לחקירה; אי מילוי דרישת מפקח בנוגע למסירת מסמכים בהתאם לדרישה. המנהל הואשם בעבירות שיוחסו לחברה, בשל אחריותו כנושא משרה בתאגיד.
- כתב האישום הוגש בעקבות ביקורת שנערכה ביום 12.5.08 במשק 28 במושב שדה דוד, השייך לחברה. יובהר כי בפי העוררים טענות בקשר לביקורת זו, באשר לטענתם היא נערכה מטעמים זרים, ובמהלכה הפרו מפקחי משרד הכלכלה ושוטרי משטרת ההגירה הוראות חוק שונות. בשל כך פנו העוררים בתלונה לגורמים אחדים, בהם נציבות שירות המדינה ומנהל יחידת הסמך לעובדים זרים במשרד התמ"ת, ונערכו בירורים שונים בנוגע לביקורת. בין היתר, התקיימה חקירה על ידי נציבות שירות המדינה (ראו פירוט נוסף בהחלטה בערר הקודם).

3. כאמור, על פי ההחלטה בערר הקודם, הוחזר הדיון בבקשה לגילוי חומר חקירה לבית הדין האזורי, על מנת שישוב ויתן דעתו אליה. בהחלטה פירט בית דין זה את הנחיותיו בקשר לעניינים שבבקשה בנוגע לאלה: **"חומר שנאסף או נרשם במסגרת בירורים שנערכו במשרד התמדת, משרד הפנים הרשות להגירה, יחידת הסמך לעובדים זרים ובירורים שנערכו ע"י ב"כ המאשימה או מי מטעמה"** (פסקאות 22-25 להחלטה); **"חומר שנאסף או נרשם במסגרת בירור התלונות שהוגשו לנציבות שירות המדינה"** (פסקאות 26-30 להחלטה); **"גליונות הרישום הפלילי ו/או המשמעת הקיימים בקשר עם עדי התביעה 1-6 [מפקחים במשרד התמ"ת מחוז דרום ושוטרים במשטרת ההגירה]"** (פסקאות 31-33).

ההחלטה מושא הערר

4. בהחלטתו מושא הערר ציין בית הדין האזורי כי **"המאשימה טוענת, ודבריה לא נסתרו, כי הועבר לעיון הנאשמים כל החומר הן המצוי בתיק החקירה והן שהיה מצוי בידי הרשויות השונות אליהן פנו הנאשמים, למעט המסמכים העומדים לעיון בית הדין לצורך ההכרעה בבקשה דנן. אי לכך, ובשים לב לחזקת התקינות המנהלית העומדת למאשימה, נקודת המוצא הינה כי אין בידי המאשימה מסמכים נוספים זולת אלה שגולו זה מכבר לנאשמים ו/או אשר הועברו לעיונו של בית הדין"**. מכאן פנה בית הדין לבחון את המסמכים שהעבירה המשיבה לעיונו בטענה כי אינם בגדר חומר חקירה. בית הדין קבע כי שישה מתוך תשעת המסמכים שהוצגו לפניו אינם עונים להגדרת "חומר חקירה" שכן הם מהווים סיכומי חקירה אשר אין בהם ראיות עצמאיות. כמו כן הפנה בית הדין לטופס הטלת קנס מינהלי שאף הוא אינו בגדר חומר חקירה. בהמשך הורה בית הדין על גילוי מסמך מס' 108 ברשימה שהוגשה מטעם המשיבה שכותרתו: **"תלונה על תנאי מגורים - מושב שדה דוד"**. מסמך זה תואר על ידי בית הדין האזורי כ**"דיווח של ארגון קו לעובד לממונה על אכיפה מנהלית, בדבר תלונה שהתקבלה מעובד זר על תנאי המגורים אצל הנאשמים. למותר לציין כי מדובר במסמך המצוי בלב המסמכים המהווים "חומר חקירה", וכי הוא רלוונטי להגנת הנאשמים - ויש לגלותו"**. בית הדין ציין בשולי דבריו כי **"המסמך לא סומן ברשימה שערכה המאשימה כחומר שלא הועבר לנאשמים, אולם שעה שהמכתב דנן צורף לחומר שהועבר לעיונו של בית הדין, ולמען הסר ספק, הריני מורה על מתן עיון בו לנאשמים"**.

הערר

5. במסגרת הערר דנן מבקשים העוררים להורות למשיבה למסור לעיונם **"פריטים מסוימים, ובכלל זה הפריטים שלהלן:**

- א. חומר חקירה שנאסף או נרשם בקשר עם בירורים שנערכו אצל הרשויות השונות בנוגע לתלונות העוררים, וכן חומרים המשקפים את הבדיקה שערכו נציגי המשיבה במסגרת ההליכים נשוא הערר.
- ב. חומר החקירה שנאסף ו/או נרשם בקשר עם הבירור שנערך על ידי נציגי היועץ המשפטי לממשלה ו/או מטעמם בנוגע לתלונות העוררים.
- ג. גליונות הרישום הפלילי ו/או המשמעת הקיימים בקשר עם עדי התביעה 1-6.
- ד. רשימת כל החומר שנאסף ו/או נרשם ערוכה כדין."

ניתן לומר כי רשימה זו זהה כמעט לחלוטין לרשימה שהתבקשה עוד בתחילת ההליכים שהתקיימו בין הצדדים בעניין גילוי חומר חקירה (ראו ציטוט מן הבקשה המקורית בסעיף 5 להחלטת בית הדין האזורי מושא ערר זה).
6. לטענת העוררים, החלטת בית הדין האזורי חסרה וחלקית. בית הדין לא דן ולא הכריע בבקשת העוררים בנוגע לפריטים הנזכרים בערר ובהחלטת בית הדין הארצי. כך טוענים העוררים כי בית הדין האזורי לא הכריע בשאלת הרישום המשמעת של עדי התביעה; בשאלת היקף ומידת הפירוט הנדרשת מהמשיבה בעריכת רשימת החומר שנאסף וכן בסוגיית העיון בחומרים נוספים **"לאור האמור בחומר שהוצג במעמד צד אחד"**. לטענת העוררים, לא ניתן ליישב את האמור בחומרים שהציגו לבית הדין במעמד צד אחד עם עמדת נציגי המשיבה כפי שהובאה לפני בית הדין והחלטת בית

הדין בהקשר האמור אינה נקייה מקשיים.

7. בתשובתה לערר טוענת המשיבה, כי אין בידה חומר נוסף מעבר למה שהעבירה לעוררים לאחר שניתנה ההחלטה בערר הקודם; העוררים ממשיכים בהגשת בקשות לבית הדין האזורי ולבית דין זה במגמה לגרום להימשכות ההליכים ולדחיית דיונים בתיק המתנהל בבית הדין האזורי; המשיבה פנתה לנציבות שירות המדינה ולמשרת ישראל, כגוף האחראי למרשם הפלילי לקבלת "גיליונות הרשעה בדין פלילי או משמעת של עדי התביעה מספר 1-6 והודע לה כי ברשויות אלה אין נתונים באשר לרישום פלילי או משמעת של עדי התביעה 1-6". באשר לגיליונות משמעתיים של חלק מהעדים טענה המשיבה בנפרד (ראו על כך בהמשך הדברים).

אשר לסעיפים א' וב' לערר ציינה המשיבה כי סעיפים אלה אינם מפרטים באלו מסמכים ספציפיים מדובר, וכי הבקשה כללית ואינה מנומקת. המשיבה הדגישה, כי העבירה לעוררים את כל החומרים שהועברו לידיה מנציבות שירות המדינה בקשר לתלונת העוררים ואין בידיה מסמכים נוספים למעט מסמך אחד. לטענת המשיבה, מסמך זה אינו בגדר "חומר חקירה", ובית הדין האזורי קבע אף הוא בהחלטתו מושא הערר כי מסמך זה אינו מהווה חומר חקירה. אשר לסעיף ד' כפי שצוין בערר - "רשימת כל החומר שנאסף ו/או נרשם בידי הרשות החוקרת" ציינה המשיבה כי הרשימה הועברה לעיון העוררים עוד ביום 9.5.10. המשיבה ציינה עוד, כי אין בידה רשימה נוספת "ולא ברורה בקשתם החוזרת ונשנית של העוררים לקבל יש מאין".

8. במסגרת הדיון בערר ביקש בית הדין מבא כוח העוררים הבהרות באשר למסמכים הספציפיים אליהם מכוון הערר. זאת, נוכח היעדר פירוט בנימוקי הערר.

בא כוח העוררים הבהיר כי סעיפים א' וב' לערר מכוונים אך למסמך אחד, שהוא מסמך חסוי הנמצא בידי ההגנה, והוצג לפני בית הדין האזורי, שנמנע מלהתייחס אליו בהחלטתו מושא הערר (להלן גם: **המסמך החסוי**). אשר לסעיף ג' לערר, ציין בא כוח העוררים כי בית הדין האזורי נמנע מלהתייחס גם לבקשתו לגילוי גיליונות הרישום הפלילי והמשמעתיים הקיימים בקשר עם עדי התביעה 1-6, וכי עמדת המשיבה לעניין זה כפי שבאה לידי ביטוי בתשובתה לערר אינה ברורה דיה. בהתאם הוברר במהלך הדיון כי הבקשה מתמקדת בגיליונות רישום משמעת של השוטרים עדי התביעה מספר 4-6.

אשר לסעיף ד' לערר, בו התבקשה "רשימת כל החומר שנאסף ו/או נרשם בידי הרשות החוקרת ערוכה כדין", הבהיר בא כוח העוררים כי כוונתו היא לגילוי "המידע המודיעיני" אליו יש התייחסות במסמך מספר 25 ברשימת המסמכים שגולתה לו.

9. במהלך הדיון בערר ניתנה החלטתי על פיה גיליון הרישום המשמעת של עד מספר 5 אינו בגדר "חומר חקירה", והבקשה בנוגע לגיליון זה נדחתה כבר במועד הדיון.

10. עומדת אם כך להכרעתי הבקשה לגילוי חומר חקירה בהתייחס לעניינים הבאים:

- א. גילוי "חומר חקירה" בנוגע למסמך החסוי הנמצא בידי העוררים.
 - ב. גיליונות מרשם משמעת בקשר לשוטרים עדי התביעה 4 ו-6.
 - ג. "המידע המודיעיני" אליו יש התייחסות במסמך מספר 25 שברשימת המסמכים שגולתה לעוררים.
- להלן אדון בבקשה בהתייחס לכל אחד מהעניינים האמורים, לפי סדרם.

המסמך החסוי שבידי העוררים

דין בנושא בערר הקודם

11. נושא גילוי של חומר חקירה בקשר למסמך החסוי הנמצא בידי העוררים כבר הועלה על ידם בבית דין זה במסגרת הדיון בערר הקודם. נמצאנו למדים כי בדיון שהתקיים בערר ביום 30.1.12 טענו העוררים כי בקשר לתלונה שהגישו אודות התנהלות החוקרים התנהלה בדיקה על ידי התובעת בתיק. שמה של התובעת, עו"ד אדטו סהראי, הוזכר בפתח הדיון (עמ' 1 לפרוטוקול). בהמשך ציין שם ב"כ העוררים כי "... הלכה התובעת או גורם אחר ביחידת הסמך ובעקבות

תלונה שהגשתי על אותו אירוע עורכת בירורים וגובה גרסה, בין אם באופן פורמלי ובין אם בעל פה, גובה גרסה ממי שהיה מעורב במשפט והנה לפנינו שתי גרסאות של אותו עד א" (עמ' 2 לפרוטוקול), ובהמשך לכך: "אני מפנה למסמך שממנו יהיה ברור לכל מי שרואה אותו יבין שנערכו בירורים ובדיקות כאלה, פנים מול פנים בין התובעת ובין המפקחים ואין לזה זכר בחומר החקירה שקיבלנו וגם לא ברשימה. גם המסמך שאני יכול להראות הוא מסמך שאינו ברשימת חומר החקירה". בהמשך, בהסכמת המשיבה הוצג המסמך גופו לעיני בית הדין בלבד.

בתגובה טענה בשעתו המשיבה כי תרשומת מסוימת של תובעת אם הייתה, אינה בגדר חומר חקירה. עוד הוסיפה כי מוסכם עליה שכל מה שנרשם כתרשומת פנימית ולא "הוכנס כחומר חקירה" יובא לפני בית הדין. בהחלטה בערר הקודם התייחס בית דין זה לנושא וקבע כי "בכל הנוגע לתרשומת שערכה התובעת, הרי ככל שמדובר בתרשומת משיחה בינה לבין המפקחים או השוטרים שהם עדים בהליך, יש להקיש לעניין זה גם מפסיקת בית המשפט העליון בעניין ראיון עד" (שם, בפסקה 24. ההדגשה במקור, ר.ר.). לעניין זה הפנה בית הדין להחלטת בית המשפט העליון בבש"פ 6507/09 משה קצב נ' מדינת ישראל (13.9.09) (להלן: פרשת קצב). בית הדין הוסיף וציין שם כי "אין לקבל את טענתה הגורפת של המדינה כי המזכרים והתרשומות שנערכו במסגרת בירורים שונים, לרבות בירורים ושיחות שנערכו בין התובעת בהליך לבין גורמים במשרד התמ"ת או במשרד הפנים או ברשות ההגירה או במשטרה הם בגדר "תרשומת פנימית", אלא יש לבחון אם מסמכים אלה הם בגדר "חומר חקירה" על פי אמות המידה שגובשו בפסיקה, כאמור לעיל" (שם, בפסקה 25).

12. כאמור, על פי ההחלטה בערר הקודם, הוחזרה הבקשה לגילוי חומר חקירה לדיון לפני בית הדין האזורי, תוך מתן הנחיות. בין השאר הובהר כי ככל שלטענת העוררים לא הועמד לרשותם מלוא חומר החקירה בית הדין האזורי יקיים דיון ויעיין במסמכים השנויים במחלוקת, ויקבע איזה מסמכים הם בגדר חומר חקירה שיש להעבירם לעיון העוררים. אין חולק כי המסמך החסוי לא נכלל בגדר חומר החקירה שגולה על ידי המשיבה לעוררים, ואף לא הועמד לעיון בית הדין האזורי מטעם המשיבה כחלק מן המסמכים שלטענתה אינם בגדר חומר חקירה. ככל העולה מפרוטוקול הדיון בבית הדין האזורי המסמך החסוי הוצג על ידי העוררים לעיון בית הדין האזורי, ולאחר הדיון, בטיעון קצר שהגישו בכתב, חזרו העוררים והפנו אליו. בהחלטתו מושא הערר לא התייחס בית הדין האזורי ספציפית למסמך זה. עם זאת קבע כאמור, כי מקובלת עליו הודעת המשיבה כי כל חומר החקירה שבידה הועבר לידי העוררים, והמסמכים הנוספים לגביהם נטען שאינם בגדר "חומר חקירה" והם בידי המשיבה הוצגו לעיונו.

המסמך החסוי - הדיון בערר

13. במהלך הדיון בערר הציגו העוררים לעיני בית הדין בלבד את המסמך החסוי, ובמסגרת בירור שהתקיים עימם במעמד צד אחד הודיעו על הסכמתם כי תוכנו של המסמך יוצג על ידי בית הדין לפני בא כוח המשיבה, מבלי שהמסמך עצמו יוצג לפניה ויימסר לידיה. נציין כאן את אותם פרטים כפי שהובאו לידיעת המשיבה במהלך הדיון, מתוך המסמך החסוי מושא הדיון. מדובר במסמך מודפס, נושא תאריך 29.7.09, שנכתב על ידי עורכת דין ענבר אדטו סהראי. במסמך מצוין כי ביום 16.6.09 התקבלה פנייה של הסניגור בגין תלונה נגד ממונה מחוז דרום, שאליה צורפו תלונות באותו עניין לגופים נוספים. עוד מצוין במכתב החסוי כי לאחר בדיקה עם שפיגלר הוא העביר את התלונה לקבלת התייחסות מהמחוז ונענה על ידי רפי מזרחי, וטרם נשלחה תשובה לסניגור. עוד מצוין כי כותבת המסמך בדקה עם רפי את סעיפי התלונה. כמו כן בדקה את העניין עם המפקחים והחליטה להגיש כתב אישום. לאור זאת, נשלחה תשובה לסניגור, כי היא לא מצאה ליקויים בחקירה הנוגעים לכתב האישום.

הוברר בדיון כי בקשת העוררים לגילוי חומר חקירה בנוגע למסמך זה מתייחסת לבדיקה שערכה כותבת המסמך עם המפקחים לגבי השתלשלות העניינים בביקורת. לטענת בא כוח העוררים, במסגרת חומר החקירה לא גולה מסמך המתעד בדיקה זו.

לטענתו, אם לא נערך מסמך בכתב לעניין זה במועד סמוך לבדיקה, על המשיבה לדאוג לכך שמסמך המפרט את תוצאות הבדיקה יערך בדיעבד.

בא כוח המשיבה טענה בתגובה, כי לא ברור מדוע הטענות לעניין זה מועלות לראשונה בערר השני שהגישו העוררים. כמו כן המסמך שהעביר רפי מזרחי למר שפיגלר לא היה בשעתו בידי המשיבה, ו"הוא הועבר למר שפיגלר, ובמקביל נשלח בהמשך גם לנאשמים". לפי הנטען, במסמך זה יש בעצם התייחסות של רפי מזרחי לכל הסעיפים שבתלונה. אשר לבדיקה המיוחסת לה, שהיא העומדת בלב הבקשה, ציינה באת כוח המשיבה כי "לפי מיטב זכרוני מאחר שחלפו שנים, הבדיקה הייתה לגבי הסוגיה של הודעה של העורר 2 אשר לטענתו נקראה על ידי מי מהמפקחים. בבדיקה אכן נמצא שההודעה שכביכול נקראה נמצאה שלמה בתיק. זו בדיוק הייתה מהות הבדיקה. לשאלת בית הדין איפה התוצרים של הבדיקה הזאת אני אומרת שאין תוצרים, התוצרים הם הגשת כתב האישום. הבדיקה נעשתה לשם קבלת החלטה טרם הגשת כתב אישום. יתכן שיש רישום במערכת הממוחשבת שלנו, ואני יכולה לבדוק. אבל מעבר לכך, לא בוצעו ראיונות עם עדי התביעה כפי שניסה חברי להציג. כאשר אנחנו מכינים תיק חקירה אנחנו לא מדפיסים את כל רישומי המערכת שבתיק. במקרה הזה הוגש כתב אישום". כמו כן, בתשובה לשאלת בית הדין היכן נמצא התיעוד לבדיקה שנעשתה ציינה כי "שברגע שהייתה בידינו התייחסות של רפי מזרחי שלא הייתה בידינו לפני כן, גם אם נכתבה לפני כן, בשנת 2008, ברגע שראיתי את המסמך הזה מבחינתי הסתיימה הבדיקה וזאת זאת הבדיקה. לכן אני סבורה שלא היה מקום לתיעוד נוסף".

14. לאחר כל אלה נמצאו חוזרים כמעט לנקודת ההתחלה, או לפחות לדיון ולהחלטה שניתנה בערר הקודם, בדיוק בהתייחס לבדיקה שערכה התובעת (שהוזכרה בשמה כבר בפרוטוקול הדיון הקודם) עם המפקחים, ולהנחיות שנתן בית דין זה תוך הפניה לפסיקת בית המשפט העליון בפרשת קצב, שם נקבע כך:

"... ככלל, תרשומת מראיון עד לא תיחשב כחומר חקירה, בין אם הוגש כבר כתב אישום ובין אם לאו. זוהי תרשומת פנימית שעורך הפרקליט לצורך מילוי תפקידו וככזו אינה חלק מחומר החקירה. יחד עם זאת, תרשומת שכזו תיחשב, בהתאם לעניין בורוביץ, כחומר חקירה אם במסגרת הראיון מסר העד מיזמתו פרטים עובדתיים חדשים ומהותיים. במצב זה מחויב הפרקליט לתעד את המידע שהועלה על ידי העד ולהביאו לידיעת ההגנה" (שם, בפסקה 16).

השופטת ארבל הוסיפה וקבעה שם כי חובת התיעוד חלה גם על "כל פרט שהתובע סבור על בסיס מומחיותו המקצועית ניסיונו והשכל הישר כי על פניו הוא עשוי לסייע לנאשם" (שם, בפסקה 16).

הנה כי כן, השאלה הנשאלת עתה, כפי שנשאלה במסגרת ההחלטה בערר הקודם היא, האם תוצרי הבדיקה שערכה התובעת עם המפקחים הם בגדר חומר חקירה. תוצרי בדיקה אלה יחשבו כחומר חקירה ככל שבמסגרת הראיון שערכה התובעת עם מי מן המפקחים, הוא מסר מיזמתו פרטים עובדתיים חדשים ומהותיים, וככל שבמסגרת אותה בדיקה נמסרו פרטים שעל פי מומחיותה של התובעת בתיק, מקצועיותה וניסיונה, עשויים להועיל לעוררים.

15. לאחר ששמעתי את דברי עו"ד אדטו סהראי בקשר למסמך החסוי ולבדיקה שערכה (ראו לעיל), ולמען הסדר הטוב, הגעתי לכלל החלטה כי על המשיבה להגיש תגובתה הכתובה והמנומקת לבקשה ל"גילוי חומר חקירה" בהתייחס למסמך. ככל שלדעת המשיבה תוצרי הבדיקה שנערכה על ידי התובעת מול המפקחים כמתואר במסמך אינם בגדר חומר חקירה, תבהיר עמדתה, וזאת בשים לב להנחיות הפסיקה לעניין הגדרת חומר חקירה (ראו לעיל למשל בפרשת קצב).

יובהר כי ככל שתוצרי הבדיקה כאמור הם בגדר חומר חקירה, על המשיבה לגלותם. ככל שלא קיים מסמך בכתב המתעד את הבדיקה שערכה התובעת כאמור, על המשיבה לדאוג לרישום הדברים, גם אם בדיעבד (ראו לעניין זה בש"פ 5856/02 ישראל פרי נ' מדינת ישראל (27.8.02); ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776 (2005); בש"פ 4357/05 חסן אבו חטאב נ' מדינת ישראל (1.7.05)).

בסיום דברינו נפרט הנחיותינו לגבי לוח הזמנים ואופן בירור התגובה ככל שעוד יידרש.

ב. גיליונות רישום משמעת של העדים 4 ו-6

16. בהחלטה בערר הקודם ציין בית דין זה כי "בהשלמת הטיעון מטעמה אישרה למעשה המדינה כי בנסיבות מסוימות יש מקום לחשיפת גיליונות הרישום הפלילי ו/או המשמעת של העדים, תוך שהפנתה לפסיקת בית המשפט העליון בעניין בניזרי [בש"פ 5881/06 שלמה בניזרי נ' מדינת ישראל (7.2.2007)], שבו נקבע כי בכל מקרה על בית המשפט לבחון את גיליונות המרשם שמדובר בהם, ככל שישנם, ולהעמידם במבחן של רלוונטיות ותועלת פוטנציאלית להגנתו של הנאשם". בהתאם לפסיקה זו, וכן לפסיקה אחרת מפי בית המשפט העליון, קבע בית דין זה בהחלטתו שם כי "ככל שלעדים יש גיליונות הרשעה פליליים או משמעתיים, יש לבחון את תוכנם, את זיקתם לאישום ואת התועלת הטמונה בהם להגנת הנאשמים, על מנת להכריע אם יש מקום להעבירם לעיונם של העוררים" (ראו שם בפסקה 33).

כאמור, בחלק זה נותרה לבירור השאלה בדבר גיליונות הרישום המשמעת של העדים 4 ו-6. במסגרת הדיון בערר מושא החלטה זו הציגה המשיבה לעיני בית הדין בלבד את גיליונות הרישום המשמעת של העדים 4 ו-6. המשיבה טענה כי גיליונות אלה אינם חומר חקירה כמשמעו בסעיף 74(ה), ואין להורות על גילויים במסגרת זו. בא כוח העוררים טען כי לעוררים יש טענות בדבר התנהלות השוטרים וגם המפקחים ביום הביקורת מושא כתב האישום, לרבות "אגרסיביות יתר ודברים מסוג זה, כגון השמדת ראיות". בסופו של דבר הודיע בא כוח העוררים כי העוררים משאירים לשיקול דעת בית הדין את השאלה בדבר הרלוונטיות של המסמכים. בהקשר לטיעוני העוררים ציינה בא כוח המשיבה כי הגיליונות שהציגה משקפים עבירות מסוג אחר, שאינו סוג העבירות המיוחס לעדים. לדבריה, העבירות המשמעטיות שבהן הורשעו העדים 4 ו-6 אינן רלוונטיות. 18. לאחר שבחנתי את גיליונות ההרשעה המשמעתיים של העדים 4 ו-6, ונתתי דעתי למעשים המיוחסים לעדים אלה על ידי העוררים כמו גם להנחיות הפסיקה באשר למהותו של חומר חקירה, הגעתי לכלל מסקנה כי הגיליונות האמורים אינם בגדר חומר חקירה בהליך שלפנינו. עבירות המשמעת המוזכרות בגיליונות אינן דומות במהותן לעבירות המיוחסות לעדים על ידי העוררים בהליך זה, ואף מועדי העבירות אינם רלוונטיים להליך זה. אציין למען הסר ספק, כי אף אחד מן המועדים אינו מועד ביצוע המעשים כפי שמיוחס להם על ידי העוררים בהליך זה.

19. סיכומם של דברים לחלק זה: הבקשה לגילוי גיליונות המרשם הפלילי או המשמעת של כל עדי המשיבה נדחת בזאת. **ג. "מידע מודיעיני"**

20. כאמור, במסגרת הערר טענו העוררים כי הם מבקשים את "רשימת כל החומר שנאסף ו/או נרשם בידי הרשות החוקרת ערוכה כדין". בנימוקי הערר אין התייחסות ספציפית לטעות שנפלה בהחלטת בית הדין האזורי בהקשר לרשימה האמורה, ורק בדיון הוברר כי כוונת העוררים בחלק זה של הערר היא לחומר מודיעיני המוזכר במסמך מספר 25 לרשימת החומר שאספה היחידה החוקרת. אציין בהקשר זה כי לא מצאתי עדות לכך שמסמך זה התבקש באופן ספציפי במסגרת הבקשה כפי שהובאה להחלטת בית הדין האזורי מושא הערר. משאלה הם פני הדברים, אפשר שדי היה בכך כדי לדחות את הבקשה.

21. אלא שגם לגופו של עניין דין הבקשה להידחות. מקובלת עלי עמדת המשיבה כי "מידע מודיעיני" המוזכר בהודעה (מסמך 25 ברשימה) הינו אותה תלונה על תנאי המגורים שבית הדין הורה על גילוייה בהחלטתו מושא הערר (מספר 107-108 לרשימת החומר שאספה היחידה החוקרת). אשר על כן דין הבקשה בחלק זה שלה להידחות.

סוף דבר

22. הערר נדחה ככל שהוא נוגע לגילוי חומר חקירה בקשר לגיליונות רישום פלילי או משמעת של העדים 1-6. כמו כן נדחת הבקשה בקשר לגילוי "מידע מודיעיני" הנזכר במסמך מס' 25 לרשימה.

אשר למסמך החסוי - עד ליום 13.4.16 תגיש המשיבה תשובתה המפורטת בקשר לבקשה הנוגעת למסמך החסוי. התשובה תוגש בשים לב להנחיות כפי שניתנו לה על ידי בית דין זה בהחלטה בערר הקודם ובהחלטה זו. התשובה תוגש לבית דין זה עם העתק ישירות לעוררים. ככל שהעוררים יחלקו על עמדת המשיבה כפי שתפורט בתשובה, יפנו לבית הדין האזורי שידון בבקשה בקשר למסמך החסוי וייתן החלטתו לגביו.

ניתנה היום, כ"ו אדר ב' תשע"ו (05 אפריל 2016) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.